

Arrest

nr. 213 685 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.C. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het wijk drie van het district Kabul in de provincie Kabul. U bent Tadzjiek van etnische origine.

Uw problemen begonnen vijf maanden voor uw vertrek. Uw man verhuurde als makelaar enkele gronden aan een zekere T. (...). Die laatste begon om de hand te vragen van uw oudste dochter. Uw man en u weigerden steevast zijn vraag hierom. Na meerdere afwijzingen begon T. (...) uw man te bedreigen. Tien dagen voor uw vertrek kwam uw man thuis met een hoofdwonde en bracht hij u en uw kinderen naar het huis van een vriend. Enkele dagen later werd uw man ontvoerd door onbekenden.

Uiteindelijk werd hij vijf dagen vastgehouden tot zijn lijk teruggevonden werd aan het politiebureau. Hierop verliet u samen met uw kinderen het land.

U heeft Afghanistan verlaten op 5 februari 2017 en reisde via Dubai en een voor u onbekend land richting België. U kwam in België aan op 8 februari 2017, waarna u hier op 27 maart 2017 een verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een CD-rom met daarop beelden van uw echtgenoot en uw huwelijk, een USB-stick met een nieuwsbericht, vijf taskara's, vier foto's, een schooldocument, en drie kaarten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden gesteld dat u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit. Zo begint u uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS met aan te geven dat u over bijna alles wat persoonlijke gegevens betreft, gelogen zou hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo hebt u zich daar aangemeld als T. A. (...) (DVZ Verklaring, p.4) maar op het CGVS verklaart u echter K. M. M. (...) te heten (CGVS I, p.3). A. (...) is nog steeds uw familienaam, zo verklaart u (CGVS I, p.3), al staat u echter in Italië bekend met de familienaam M. M. (...) naar aanleiding van een visumaanvraag (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier). Op uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart u dan plotsklaps weer dat u zich heeft laten registreren onder de naam T. J. (...) (CGVS II, p.3), wat niet overeenkomst met de realiteit. U wordt gevraagd waar de naam 'J. (...)' nu plots vandaan komt, waarop u aangeeft dat het dan toch 'A. (...)' is en u 'J. (...)' per vergissing heeft gezegd (CGVS II, p.3). Gezien het grote fonetische verschil tussen beiden namen kan aan die bevreemdende uitleg geen geloof gehecht worden. Daarenboven tekende u op uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals een adresbevestiging. Op dat moment had u echter reeds duidelijk gemaakt dat uw naam helemaal niet T. A. (...) is. Nochtans is uw handtekening letterlijk de naam 'T. (...)' in het romeinse schrift (zie adresbevestiging dd. 10 april 2018 in het administratief dossier). Waarom u blijft officiële documenten ondertekenen met de naam waarvan u reeds sinds uw eerste onderhoud duidelijk maakt dat het niet uw echte naam betreft, is onduidelijk. Het draagt niet bij tot de geloofwaardigheid dat uw naam niet A. T. (...) zou zijn.

Daarnaast stelt u dat u op de DVZ niet de waarheid hebt verteld over uw geboortedatum en de leeftijden van uw kinderen. U bent niet geboren op 21 maart 1970 zoals eerst verklaard (DVZ Verklaring, p.4). U zou uw geboortedatum immers helemaal niet kennen. U weet enkel te zeggen dat u vier jaar oud was in 1353 (Afghaanse kalender, stemt overeen met de periode maart 1974/ maart 1975 volgens onze kalender). Ook de namen en leeftijden van uw kinderen zijn allen gebaseerd op valse gegevens (CGVS I, p.3). Zo heeft u bij inschrijving verkeerdelijk verklaard dat al uw kinderen minderjarig waren. Op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming dd. 29 maart 2017 waren reeds twee van uw vier kinderen meerderjarig. Uw oudste dochter liet u registreren onder de naam Y. A. (...), geboren op 25 februari 2001 (DVZ Verklaring, p.7). Zij is volgens u echter geboren op 2 mei 1995 en heet in realiteit H. H. (...) (CGVS I, p.3). Uw tweede kind liet u registreren onder de naam M. A. (...), geboren op 9 februari 2003 (DVZ Verklaring, p.7). Zij is volgens u echter geboren op 1 juni 1999 en heet in realiteit A. H. (...) (CGVS I, p.3). Uw jongste dochter liet u registreren onder de naam D. A. (...), geboren op 21 november 2004 (DVZ Verklaring, p.7). Zij is volgens u echter geboren op 1 maart 2002 en heet in realiteit Ha. H. (...) (CGVS I, p.3). Uw zoon liet u registreren onder de naam F. A. (...), geboren op 13 mei 2006 (DVZ Verklaring, p.7). Hij is volgens u echter geboren op 4 februari 2006 en heet in realiteit S. (...) (CGVS I, p.3). Bovendien verklaart u op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud plots dat uw zoon meerderjarig zou zijn (CGVS II, p.11).

Voorts stelde u op de DVZ dat uw vader Y. A. (...) heet (DVZ Verklaring, p.5), terwijl zijn naam volgens uw laatste verklaringen M. M. (...) is (CGVS I, p.3). U verklaart tevens gelogen te hebben over de leeftijd van uw moeder (CGVS I, p.3). Op DVZ werd u echter niet gevraagd naar haar leeftijd (DVZ Verklaring, p.5), wat uw verklaring een bevreemdend karakter geeft. U wordt ermee geconfronteerd dat u over iedereen valse gegevens opgaf, maar wel de correcte naam van uw moeder liet registreren op de DVZ.

U antwoord hierop door te zeggen dat u aangeraden werd te liegen, wat uiteraard niet verklaart waarom u niet gelogen heeft over de naam van uw moeder (CGVS II, p.6).

U geeft eerst aan dat u foutieve namen en leeftijden heeft opgegeven omdat u in 'shock' was (CGVS I, p.3) om meteen daarna de verantwoordelijkheid voor het opgeven van de valse informatie op de smokkelaar af te schuiven (CGVS I, p.3). Uw uitleg dat de smokkelaar u adviseerde om asiel aan te vragen en uw kinderen als minderjarig te laten registreren (CGVS I, p.4) en valse namen te gebruiken omdat jullie anders geweigerd zouden worden is onvoldoende ter verantwoording.

Bovenstaande leidt ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw met louter minderjarige kinderen, daar u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn geboorteplaats, opeenvolgende verblijfplaatsen en familiale situatie.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw vluchtredenen. Tevens dient hierover te worden opgemerkt dat u bevreedende, vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de door u verklaarde vervolging.

U bent Afghanistan ontvlucht omdat een kennis van de familie, een zekere T. (...), met uw oudste dochter wilde trouwen. Uw kennis over T. (...) is echter zeer beperkt. Zo heeft u er geen idee van wat zijn job was (CGVS II, p.8). U weet dat hij Pashtoen is maar weet niet van welke stam hij afkomstig is (CGVS II, p.8). Het is weinig geloofwaardig dat u niet zou weten wat de stam is van een man die familie van u wil worden door te trouwen met een van uw dochters. U weet ook niet waar T. (...) woont (CGVS II, p.8). Bovendien was T. (...) reeds getrouwd (CGVS II, p.9). U heeft echter geen idee hoe zijn vrouw heette (CGVS II, p.10). U heeft er ook geen idee van waarom hij per se met uw dochter wil trouwen. U beweert dat het was omdat hij graag een vrouw uit Kabul wilde (CGVS II, p.9). U wordt ermee geconfronteerd dat er meer dan genoeg vrouwen in Kabul wonen waarmee hij kan trouwen zonder dat hij daardoor de moeite moet nemen om mensen met de dood en ontvoering te bedreigen, maar u geeft aan dat u er echt geen idee van heeft waarom hij per se met uw dochter wilde trouwen. U gokt dat hij misschien uit was op jullie vastgoed (CGVS II, p.9). U geeft echter aan dat T. (...) een rijke man was met veel bezittingen zoals auto's en huizen (CGVS II, p.8). U wordt ermee geconfronteerd dat T. (...) geen redenen had om zo veel moeite te doen om met uw dochter te huwen, daar hij zelf reeds grootbezitter is en al een vrouw heeft. U kan hiervoor echter geen verklaring geven (CGVS II, p.10).

Bovendien is de manier waarop u T. (...) zou hebben leren kennen zeer bevreedend. Hij zou klant zijn geweest van uw man die makelaar was. U legt hierover echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo zou u enkel weten dat hij een pand huur van uw man om zijn containers in te bewaren (CGVS II, p.7). U wordt erop gewezen dat containers buiten bewaard worden en dus geen pand of loods behoeven. U wordt gevraagd waarom zijn containers binnen stonden, waarop u uw eerdere verklaringen tegenspreekt en zegt dat hij grond van jullie huurde (CGVS II, p.8). Het zou dus plotsklaps niet meer om een pand gaan.

Daarenboven kan weinig geloof gehecht worden aan de door u verklaarde moord op uw man. Zo heeft u er geen idee van wie uw man ontvoerd heeft (CGVS I, p.9), ondanks het feit dat u zeer duidelijk maakt dat T. (...) ontvoerings- en doodsb bedreigingen geuit heeft tegenover uw man (CGVS II, p.8). U wordt ermee geconfronteerd dat u moet weten wie uw man ontvoerd heeft, te meer omdat T. (...) letterlijk gezegd heeft uw man te zullen ontvoeren en doden, maar toch claimt u dat u niet weet wie uw man gedood heeft (CGVS II, p.9). U heeft enkel een vermoeden maar heeft er geen bewijs van (CGVS II, p.9). Het is echter weinig geloofwaardig dat u niet zou weten wie uw man ontvoerd en gedood heeft. Immers: u maakt zelf duidelijk dat er iets op til was, daar uw man tien dagen voor uw vertrek u en uw kinderen plotsklaps uit het huis haalde en liet onderduiken bij een vriend. U kan echter nagenoeg geen info of details geven over de ruzies tussen uw man en T. (...) (CGVS II, p.9). Het is zeer bevreedend dat u niet meer kan vertellen over wat zich precies afspeelde tussen hen, te meer omdat uw man volgens u achterdochtig werd en plots de deur begon te sluiten zonder reden en die bewuste dag thuiskwam met gescheurde kleren en een hoofdwonde (CGVS II, p.9). Bovendien geeft u zelf aan dat uw man reeds voor uw vlucht al bezig was met het regelen van een smokkelaar om het land met uw gezin te ontvluchten omwille van de ruzies met T. (...) (CGVS I, p.9). Gezien u wist dat u het land op een gegeven moment zou verlaten als vluchteling, kan van u verwacht worden dat u meer informatie kan geven over de precieze bedreigingen die T. (...) uitte aan uw gezin, alsook meer circumstantiële informatie kan geven over uw vervolger in kwestie.

Bovenstaande vaststellingen duiden erop dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde vervolging.

U koestert voor uw minderjarige kinderen dezelfde vrees als diegene die u zelf ervaart. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat uw kinderen een andere vervolging zouden moeten vrezen behalve diegene die voortvloeien uit de problemen die u zelf reeds aanhaalde (CGVS II, p.10).

Uw ingediende documenten kunnen aan het bovenstaande niets weigeren. U legde meerdere documenten voor om uw identiteit te staven. Gezien er u geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit, kan aan die documenten geen geloofwaardigheid worden gehecht. Gezien er ook geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtredenen, wordt ook geen bewijskracht toegekend aan de documenten die u indiende om uw relaas te staven. Voorts moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afgaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland. Over het door u voorgelegde beeldmateriaal kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien kan dit door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Tevens dient er te worden opgemerkt dat u de paspoorten van u en uw gezin niet heeft voorgelegd. U verklaart niet langer in het bezit te zijn van uw paspoort (CGVS I, p.6). Hierover legt u echter dusdanig vage en bevreemdende verklaringen af, dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering jullie paspoorten niet te hebben. Zo zou de smokkelaar de paspoorten van jullie hebben afgenomen en ze sindsdien hebben bijgehouden (CGVS I, p.6). U beschikte dus wel degelijk over officiële Afgaanse paspoorten voor uzelf en uw kinderen. Tevens geeft u aan dat de smokkelaar u reeds de dag na de begrafenis van uw kwam ophalen (CGVS I, p.4) en meteen mee nam naar de luchthaven. Hij had de vliegtuigtickets al op voorhand geboekt. Pas in Kabul nam hij jullie paspoorten af (CGVS I, p.6). U wordt erop gewezen dat hij jullie paspoortnummers nodig heeft om de tickets te kunnen boeken en hij dus onmogelijk op voorhand vliegtuigtickets gekocht kon hebben. U kan de inconsistentie in uw verhaal echter niet ophelderen en herhaalt slechts uw eerdere verklaringen (CGVS I, p.6). U wordt er nogmaals op gewezen dat uw verhaal niet kan kloppen, waarna u plots uw verklaringen volledig omdraait en claimt dat uw man de paspoorten reeds aan de smokkelaar had gegeven in het verleden (CGVS I, p.6). Gezien dat compleet haaks staat op uw verklaringen van enkele minuten daarvoor, en u elke uitleg omtrent die inconsistentie schuldig blijft, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het afnemen van uw paspoorten door de smokkelaar. Bovendien geeft u aan dat u in Dubai langs een paspoortcontrole moest passeren. De smokkelaar zou met alle paspoorten naar de controlepost zijn gegaan, jullie gewenkt hebben en zo mochten u en uw kinderen allen zonder meer door de controle (CGVS I, p.6). Het behoeft weinig uitleg dat een dergelijke verklaring zeer bevreemdend en weinig geloofwaardig is. Bovendien weet u niet welke visa er in uw paspoort stonden. Eerst verklaart u dat u enkel een visum voor Dubai had (CGVS I, p.7). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u niet door de paspoortcontrole zou geraakt zijn richting Europa zonder visum, verklaart u dat er wel degelijk meerdere instonden. Echter, u weet niet welke. Uw uitleg dat de smokkelaar alles regelde, is niet voldoende om te verklaren waarom u zo weinig informatie kan geven over uw eigen paspoort en de reistoestemmingen daarin aanwezig (CGVS I, p.7). Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw paspoort. Gezien u echter zelf beweert een andere identiteit te hebben dan diegene waarmee u thans geregistreerd bent in uw verzoek om internationale bescherming, kan het belang van een dergelijk document om uw echte identiteit te staven, niet genoeg benadrukt worden. U legt echter noch uw paspoort, noch deze van uw kinderen voor.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*” en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad onderstreept vervolgens dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar

identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke identiteit waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw met louter minderjarige kinderen, onderstreept verzoekende partij dat zij toegegeven heeft dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen heeft over haar identiteit en die van haar kinderen. Verzoekende partij legt uit dat zij *“nog zeer geschokt (was) van de gebeurtenissen, die de aanleiding waren tot hun vlucht en (...) naar de slechte raad van de smokkelaar (luisterde).”*. Zij onderstreept voorts dat zij documenten aanbracht waarmee zij wel degelijk haar identiteit alsook deze van de kinderen kan aantonen. Ook verwerende partij beschikt over documenten waaruit blijkt dat zij ook onder een andere identiteit bekend was dan diegene die ze aangegeven heeft. Daarnaast duidt verzoekende partij er nog op dat de *protection officer* tijdens haar persoonlijk onderhoud een *“verwijtende en ongeduldige”* houding had, *“waarbij aan verzoekster geloofwaardigheid openlijk getwijfeld werd omdat zij bepaalde namen in haar relaas (bv van haar broers) wél naar waarheid gezegd had”*.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij plots andere identiteitsgegevens opgeeft tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan deze die zij opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder, zo blijkt uit wat volgt, hiervoor een afdoende verklaring te bieden, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar identiteit ondergraaft.

De uitleg van verzoekende partij dat zij op advies van de smokkelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken valse gegevens heeft verstrekt, kan geenszins aanvaard worden ter vergoelijking van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat haar verklaringen hierover geenszins overtuigend overkomen. Immers geeft verzoekende partij op het Commissariaat-generaal aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel de juiste namen van haar moeder en haar broer en zussen opgaf (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 6-7), terwijl zij eerder nochtans had beweerd dat de smokkelaar haar gezegd had om niets van hun echte gegevens aan te geven en dat zij daarom *“allemaal verkeerde namen en data”* had gegeven (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 3). Ermeë geconfronteerd dat zij wel de juiste namen van haar moeder en haar broer en zussen opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat er gezegd was om enkel over haar eigen persoonlijke gegevens te liegen (notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 7). Evenwel dient te worden vastgesteld dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer wel een andere naam voor haar vader had opgegeven (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 3), waardoor haar uitleg niet kan volstaan. Bovendien houdt het geen steek dat zij wat betreft haar eigen persoonsgegevens en de persoonsgegevens van haar kinderen valse gegevens zou verstrekken, maar dan wel voor wat betreft haar andere familieleden correcte gegevens zou opgeven. Daarenboven kan haar uitleg dat zij op advies van de smokkelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken valse gegevens heeft verstrekt hoe dan ook niet aanvaard worden, aangezien verzoekende partij bij de aanvang van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen werd dat zij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar asielaanvraag wordt verworpen en dat zij diegenen die haar aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen niet mag geloven (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Ook haar verweer dat zij nog zeer onder de indruk was van de gebeurtenissen die de aanleiding waren tot hun vlucht kan niet verklaren dat zij over eenvoudige basisgegevens als de namen en leeftijden van haarzelf en van haar kinderen verkeerde verklaringen aflegt.

De Raad benadrukt verder nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, nadat zij reeds duidelijk had gemaakt dat haar naam helemaal niet T. A. is, niettemin op haar tweede

persoonlijk onderhoud nog een adresbevestiging ondertekende met de naam T. Deze vaststelling ondergraaft verder de thans door haar voorgehouden identiteit.

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij aangaande de houding van de *protection officer* tijdens haar persoonlijk onderhoud, bemerkt de Raad dat het feit dat men tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten niet wil zeggen dat de *protection officer* partijdig of vooringenomen zou zijn geweest. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* partijdig of vooringenomen zou zijn geweest.

Waar verzoekende partij meent dat haar identiteit blijkt uit de taskara's die zij bijbracht, wijst de Raad erop dat deze stukken geenszins volstaan om haar identiteit aan te tonen. Immers kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. De Raad wijst er tevens op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief is (administratief dossier, stuk 13, deel 2). Zij het tevens onderstreept dat verzoekende partij de paspoorten van haar en haar kinderen niet neerlegt en dat zij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over waarom zij deze belangrijke stukken, die haar werkelijke identiteit zouden kunnen ondersteunen, niet neerlegt (zie punt 2.2.8.2.). Verzoekende partij blijft dan ook manifest in gebreke haar werkelijke identiteit aan te tonen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij niet inziet waarom aan haar profiel wordt getwijfeld, merkt de Raad op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bewust heeft gelogen over de leeftijd van haar kinderen en er heeft voorgehouden dat zij allen minderjarig zijn, dit terwijl sommige van haar kinderen wel degelijk meerderjarig zijn (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 3-4). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het profiel van alleenstaande moeder met alleen maar minderjarige kinderen dat verzoekende partij voorhield bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij "*niet ziet waarom er getwijfeld wordt aan het feit dat zij naar school ging*" en dat zij "*zich dan ook niet voorgedaan heeft als ongeletterde, zonder mogelijkheden, wel integendeel*", merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij getwijfeld wordt aan het feit dat verzoekende partij naar school ging of gesteld wordt dat verzoekende partij zich voorgedaan zou hebben als ongeletterde. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.7.1. Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door haar beweerde vluchtredenen, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen. Vooreerst erkent zij dat zij inderdaad niet veel informatie over T. heeft en tracht zij dit te verklaren door de uitleg dat het haar man was die geconfronteerd werd met de huwelijksaanzoeken en niet zijzelf. Verder kan zij niet weten waarom T. met haar dochter wilde huwen, daar hij dit niet verteld heeft. Mogelijks wilde hij per se zijn containers op de grond van haar man plaatsen. Verzoekende partij benadrukt evenwel dat zij dit niet zeker weet en dat zij niet wilt gissen. Verder herhaalt zij dat zij niet weet wie haar man ontvoerd heeft doch dat zij veronderstelt dat het T. was nu deze met ontvoering dreigde. Voorts onderstreept verzoekende partij nog dat "*de feiten zich afspelen in de eerder mannenwereld die Afghanistan is*". Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de documenten en het beeldmateriaal dat zij bijbracht waaruit de dood van haar man blijkt. Ten slotte maakt verzoekende partij nog de opmerking dat een 'pand' niet noodzakelijk een gebouw betreft doch tevens een stuk perceel kan betreffen (bijlage 3 van het verzoekschrift, "*(b)etekening pand – synoniemen pand*"). Er is dienaangaande dan ook geenszins een tegenstrijdigheid in haar verklaringen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, zelfs indien de uitleg van verzoekende partij dat zij steeds een stuk perceel bedoeld heeft en nooit sprak van een gebouw waarin de containers werden geplaatst en dat haar verklaringen hierover derhalve niet tegenstrijdig zijn aanvaard kan worden, nog steeds geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vluchtredenen gelet op haar bevreemdende en vage verklaringen over T., diens bedreigingen en de ontvoering van haar man. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij een pand dan wel een grond van haar man huurde betreft dan ook een overtollig motief. Vooreerst acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij een dermate beperkte kennis heeft over T., een man die familie van haar wil worden door te trouwen met een van haar dochters. Dat

zij niet weet van welke stam hij afkomstig is, waar hij woont en hoe zijn vrouw heette, is allerminst plausibel. Tevens is het duidelijk dat verzoekende partij mist spuit over waarom deze persoon per se met haar dochter wilt trouwen. Eerst stelt verzoekende partij dat het was omdat hij graag een vrouw uit Kabul wilde (notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 9), om dan te stellen dat hij misschien uit was op hun vastgoed (notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 9). In haar verzoekschrift stelt zij dan weer dat T. mogelijks per se zijn containers op de grond van haar man wilde plaatsen. Dat verzoekende partij niet weet waarom hij per se met hun dochter wilde huwen is in het licht van de aanhoudende pogingen van T. om hun toestemming te krijgen om met hun dochter te huwen (notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 9), die gepaard gingen met ontvoerings- en doodsbedreigingen ten aanzien van haar man, geheel onaannemelijk.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat ook de verklaringen van verzoekende partij in verband met de door haar verklaarde moord op haar man allesbehalve geloofwaardig zijn. Zo is het zeer bevreemdend dat, wanneer verzoekende partij op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt wie haar man heeft ontvoerd slechts stelt "*Dat weet ik niet. Ik weet enkel dat die T. (...) met mijn dochter wilde trouwen*", dit ondanks het feit dat zij zeer duidelijk maakt dat T. ontvoerings- en doodsbedreigingen geuit heeft tegenover haar man (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 9). Dat zij hierbij niet meer duiding kan geven is des te opvallender nu uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat er iets op til was, daar haar man tien dagen voor haar vertrek verzoekende partij en de kinderen plotsklaps uit het huis haalde en liet onderduiken bij een vriend (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 9; notities CGVS d.d. 10/04/2018, p. 9). Ook is het niet aannemelijk dat verzoekende partij niet meer kan vertellen over wat er zich precies afspeelde tussen T. en haar man, te meer nu haar man volgens haar achterdochtig werd en plots de deur begon te sluiten zonder reden en die bewuste dag waarop zij moesten onderduiken bij een vriend thuishkwam met gescheurde kleren en een hoofdwonde.

De vage en bij momenten bevreemdende verklaringen van verzoekende partij over T., diens bedreigingen en de ontvoering van haar man kunnen geenszins verklaard worden door de loutere uitleg dat "*de feiten zich afspelen in de eerder mannenwereld die Afghanistan is*". Immers gaf verzoekende partij zelf aan dat haar man reeds voor hun vlucht bezig was met het regelen van een smokkelaar om met het gezin het land te ontvluchten omwille van de ruzies met T. (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 9). Daar verzoekende partij wist dat zij het land op een gegeven moment zou verlaten als vluchteling, kan van haar worden verwacht dat zij meer informatie kan geven over de precieze bedreigingen die T. uitte aan hun gezin, alsook meer circumstantiële informatie kan geven over haar vervolger in kwestie. Gezien de impact die de drastische beslissing om hun land van herkomst definitief te verlaten heeft, mag in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekende partij door haar man werd ingelicht over T. en over wat er precies speelde.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de door haar bijgebrachte documenten en het beeldmateriaal, wijst de Raad erop dat aan stukken die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaarsrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is bovendien hoe dan ook bijzonder relatief aangezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (administratief dossier, stuk 13, deel 2). Aan het beeldmateriaal kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar dit door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

2.2.8.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij de paspoorten van haar en haar gezin niet heeft voorgelegd, stelt verzoekende partij dat zij "*alleen maar (kan) bevestigen dat de smokkelaar effectief in het bezit bleef van de paspoorten*". Verzoekende partij oppert verder dat paspoorten vaak door smokkelaars worden ingehouden en dit ter garantie van hun betaling. Evenmin is het vreemd dat de smokkelaar haar reeds de avond van de begrafenis kwam halen, daar haar man reeds hun vlucht uit het land aan het regelen was. Voorts stelt zij nog dat de smokkelaar wel degelijk reeds in het bezit was van hun paspoorten en voor de tickets had gezorgd. Ook onderstreept zij dat zij enkel weet had van een echt visum voor Dubai en dat de rest door de smokkelaar werd geregeld. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat er voor haar geen andere oplossing was dan de smokkelaar te vertrouwen aangezien de situatie door de dood van haar man alleen maar was verergerd.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van (één versie van) eerder gegeven verklaringen zonder desbetreffende motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij weerlegt op geen enkele wijze *in concreto* de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar aanvankelijke verklaring dat de smokkelaar hun paspoorten pas in Kabul afnam (gehoorverslag CGVS d.d.

16/01/2018, p. 6) en haar plotse verklaring even later dat haar man de paspoorten reeds aan de smokkelaar had gegeven in het verleden (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 6). Evenmin stelt zij de motivering dat de door verzoekende partij beschreven wijze waarop zij in Dubai langs een paspoortcontrole moesten passeren – de smokkelaar zou met alle paspoorten naar de controlepost zijn gegaan, hen gewenkt hebben en vervolgens mochten zij en haar kinderen allen zonder meer door de controle – zeer bevreemdend en weinig geloofwaardig is in een ander daglicht. Ook de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over een eventueel visum in de paspoorten weerlegt zij op geen enkele manier *in concreto*. De Raad is dan ook van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over hun paspoorten onverminderd overeind blijft en dat zij dan ook geen geloofwaardige verklaring biedt voor het feit dat zij deze paspoorten niet voorlegt. Het belang van een dergelijk document om haar werkelijke identiteit te staven kan niet genoeg benadrukt worden, daar verzoekende partij zelf beweert een andere identiteit te hebben dan diegene waarmee zij thans geregistreerd is in haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Per fax d.d. 13 augustus 2018 brengt verzoekende partij nog een psychiatrisch rapport d.d. 7 augustus 2018 bij (rechtspiegingsdossier, stuk 4). De Raad stelt evenwel vast dat waar in het (beknopte) rapport geconcludeerd wordt dat verzoekende partij een posttraumatische stressstoornis heeft, uit niets blijkt op basis van welke onderzoeken deze, toch wel complexe, diagnose van posttraumatische stressstoornis dan werd gesteld. Bovendien wordt op geen enkel moment geoordeeld dat het cognitieve vermogen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij geen coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen. Het psychiatrisch rapport aangaande de psychische problemen van verzoekende partij werpt dan ook geen ander licht op de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden en inconsistenties. Waar in het psychiatrisch rapport verwezen wordt naar de problemen van verzoekende partij in haar land van herkomst, wijst de Raad er nog op dat een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze verwondingen/trauma's werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X RvS 10 juni 2004, nr. X). Dergelijk psychiatrisch rapport vormt dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2018 en 10 april 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Waar verzoekende partij meent dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden, oordeelt de Raad dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtuigend

bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT